

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce **J. Č.**, zastoupeného JUDr. Petrem Práglem, advokátem se sídlem Dlouhá 5, 40 001 Ústí nad Labem, proti žalované **Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, oblastnímu oddělení cizinecké a pohraniční policie v Ústí nad Labem, oddělení cizinecké policie v Chomutově**, se sídlem Chomutov, Pražská 4510, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 5. 2007, č. j. 15 Ca 236/2005 - 45,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokáta JUDr. Petra Prágla **se určuje** částkou 4800 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, jímž byla zamítnuta jeho žaloba na ochranu proti nečinnosti žalované, spočívající v neskončeném správním řízení o jeho žádosti ze dne 30. 10. 2000 o udělení povolení k trvalému pobytu na území České republiky z důvodů sloučení rodiny a z důvodů humanitárních. Krajský soud vycházel z názoru, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, když o stěžovatelově žádosti nerozhodl, neboť stěžovatel byl v rozhodné době stále žadatelem o udělení azylu, protože o jeho žalobě proti rozhodnutí ministerstva vnitra o neudělení mezinárodní ochrany dosud nebylo rozhodnuto. Krajský soud uvedl, že zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“)

ve svém ustanovení § 2 písm. a) vyjímá ze své působnosti ty cizince, kteří požádali Českou republiku o mezinárodní ochranu formou azylu nebo doplňkové ochrany, a azylanta nebo osobu požívající doplňkové ochrany, pokud tento zákon nebo zvláštní právní předpis nestanoví jinak. Postavení žadatele podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“) mají cizinci, kteří požádali Českou republiku o mezinárodní ochranu, nebo cizinci, kteří podali žádost o udělení mezinárodní ochrany v jiném členském státě Evropské unie, je-li Česká republika příslušná k jejímu posuzování po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany a po dobu soudního řízení o žalobě proti rozhodnutí ministerstva podle zvláštního právního předpisu (soudní řád správní), má-li tato žaloba odkladný účinek. Z toho podle názoru krajského soudu vyplývá, že cizinec má postavení žadatele o mezinárodní ochranu ode dne podání žádosti až do doby rozhodnutí o jeho žalobě proti zamítavému rozhodnutí ministerstva v jeho věci. Do té doby je také pod ochranou zákona o azylu a zároveň vyňat z působnosti zákona o pobytu cizinců, pokud právní předpis nestanoví jinak.

Proti tomu stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatel proti napadenému rozsudku zejména namítá, že se krajský soud mylí, pokud tvrdí, že stěžovatel má po dobu soudního řízení proti rozhodnutí Ministerstva vnitra v řízení o udělení mezinárodní ochrany procesní postavení žadatele podle § 2 odst. 4 zákona o azylu. Stěžovatel se naopak domnívá, že žalovanému nic nebrání v tom, aby o jeho žádosti bylo rozhodnuto, a to navzdory tomu, že byl v azylovém řízení, které v době vydání napadeného rozsudku nebylo dosud pravomocně skončeno.

Podle stěžovatele krajský soud nesprávně interpretoval jeho tvrzení obsažené v žalobě, neboť použití jeho argumentu *a maiori ad minus* nespočívá v tom, že pokud cizinec s povoleným trvalým pobytem může v České republice požádat o azyl, tak rovněž prý žadatel o azyl může požádat o udělení povolení k trvalému pobytu, jak to tvrdí krajský soud. Důkazní argument *a maiori ad minus* podle stěžovatele spočívá v tom, že pokud cizinec s povoleným trvalým pobytem podává žádost o azyl a po jejím podání i nadále zůstává cizincem s povoleným trvalým pobytem, protože tento druh pobytu s podáním žádosti o azylu nezaniká na rozdíl od ostatních druhů pobytu, a cizinci s povoleným trvalým pobytem tedy po podání žádosti o azyl pobývají na území České republiky jak v režimu zákona o pobytu cizinců, tak rovněž v režimu zákona o azylu. To znamená, že pobyt v režimu obou těchto právních předpisů na území České republiky je možný přímo ze zákona, tak rovněž neexistuje ani jediný právní důvod k tvrzení žalovaného o tom, že stěžovatel nesmí coby žadatel o azyl podat žádost o udělení povolení k trvalému pobytu s odůvodněním, že prý nemůže na území České republiky pobývat ve dvou režimech najednou. Stěžovatel tvrdí, že žadatel o azyl je oprávněn podat žádost o udělení povolení k trvalému pobytu a policie je povinna takovou žádost vyřídit v zákonem stanovené lhůtě, protože povolení k trvalému pobytu je pro cizince zvláštním druhem pobytu, který není závislý na zákonu o azylu právě proto, že dokonce podáním žádosti o azyl tento druh pobytu u cizince, kterému byl udělen azyl, nezaniká, na rozdíl od ostatních druhů pobytu, a to právě v návaznosti na zvláštní účely jeho udělení.

Stěžovatel brojí proti tvrzení krajského soudu, že v současné době nemá vízum za účelem strpění pobytu. Dne 8. 11. 2006 stěžovateli žalovaný udělil vízum za účelem strpění pobytu a to s platností na dobu 365 dnů, tj. do 7. 11. 2007, proto krajský soud neoprávněně odmítl zkoumat, kterým zákonem se pobyt stěžovatele na území České republiky řídí.

Stěžovatel konstatuje, že je mimo jiné rodinným příslušníkem občanů členského státu Evropské unie, proto rovněž z toho hlediska se na něj vztahuje zvláštní režim pobytu. Poukazuje dále na nálezný Ústavního soudu ze dne 15. 4. 2003, sp. zn. I. ÚS 752/02, a uvádí, že v jeho věci má být uplatněna zásada, že pokud došlo ke kolizi dvou právních norem, z nichž jedna základní právo chrání a druhá je ohrožuje, je vždy na místě zvolit tu právní normu, která toto právo chrání. Stěžovatel dodává, že nastalými průtahy ve správním řízení a jeho zcela nejistým postavením v tomto státě po dobu již 11 let z důvodu neschopnosti státu zákonem stanoveným způsobem vyřídit jeho žádost o azyl je jeho rodina skládající se z českých státních občanů diskriminována z hlediska sociálního, protože stěžovatel nemůže pracovat, podnikat a pobírat dávky sociální péče.

Závěrem stěžovatel namítá, že pokud jde o vlastní projednání žaloby před krajským soudem, zmocněný zaměstnanec žalovaného jednal na základě zmocnění podle zákona č. 219/2000 Sb., avšak měl jednat na základě pověření podle § 21a odst. 1 písm. b) o. s. ř. a proto ponechává na úvaze Nejvyššího správního soudu, zda byl žalovaný řádně zastoupen. V souladu s výše uvedeným stěžovatel navrhuje napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

II.

Žalovaný v písemném vyjádření ke kasační stížnosti zastává názor, že obecně pro celé řízení o žádosti o povolení trvalého pobytu je platné ustanovení § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, které vymezuje působnost zákona: „Tento zákon se nevztahuje na cizince, který požádal Českou republiku o mezinárodní ochranu formou azylu nebo doplňkové ochrany, a azylanta nebo osobu požívající doplňkové ochrany, pokud tento zákon nebo zvláštní právní předpis nestanoví jinak.“ Vzhledem ke skutečnosti, že cizinec dne 6. 11. 2006 podal žalobu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany v souladu s ustanovením § 32 odst. 1 zákona o azylu, o které krajský soud dosud nerozhodl, má tato žaloba podle § 32 odst. 3 zákona o azylu odkladný účinek. Výše uvedený cizinec je tak i nadále v právním postavení cizince, který požádal Českou republiku o mezinárodní ochranu formou azylu. Žalovaný dále vzhledem k námitce stěžovatele, že mu bylo uděleno vízum za účelem strpění pobytu, konstatuje, že bohužel došlo k chybě a oddělení cizinecké policie v Mostě nesprávně udělilo vízum za účelem strpění pobytu, i když mělo udělit vízum podle § 72 zákona o azylu za účelem řízení o udělení mezinárodní ochrany. Cizinec zde pobývá v souladu se zákonem, jen oddělení cizinecké policie v Mostě se dopustilo technické chyby a vydalo špatný typ víza. Nicméně žalovaný konstatuje, že ze zákona má podaná žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra odkladný účinek, a tak je i nadále cizinec účastníkem řízení o udělení mezinárodní ochrany. Závěrem podotýká, že řízení před soudy v této kauze není vedeno podle občanského soudního řádu, nýbrž podle soudního řádu správního a v ustanovení § 33 odst. 6 tohoto zákona je uvedeno: „*Je-li účastníkem stát, jedná za něj ten, o němž to stanoví zvláštní zákon*“ (§ 7 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích). Navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

III.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., neboť stěžovatel namítá, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, pokud na něho nahlížel jako na žadatele o udělení azylu, na kterého se zákon o pobytu cizinců nevztahuje. Stěžovatel podle obsahu kasační stížnosti rovněž namítá nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku

důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, neboť uvádí, že krajský soud vycházel z nepravdivého zjištění, že mu nebylo uděleno vízum za účelem strpění pobytu, a podotýká, že při projednání žaloby před krajským soudem zmocněný zaměstnanec jednal na základě zmocnění podle zákona č. 219/2000 Sb., avšak měl jednat na základě pověření podle § 21a odst. 1 písm. b) o. s. ř.

Stížní důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. kasační stížnost ve skutečnosti podle svého obsahu neobsahuje, jakkoli stěžovatel na toto ustanovení odkazuje. Žádnou vadu řízení před žalovaným totiž nenamítá

IV.

Ze správního a soudního spisu k tomu vplynuly následující skutečnosti rozhodné pro posouzení kasační stížnosti. Dne 30. 10. 2000 stěžovatel podal žádost o povolení trvalého pobytu v České republice, v níž uvedl, že je žadatelem o azyl. Vzhledem k nedoložení potřebných náležitostí pak oddělení cizinecké policie v Mostě rozhodnutím ze dne 6. 3. 2001 vyzvalo stěžovatele k doložení podmínek pobytu a k předložení dokladů, zároveň bylo řízení o jeho žádosti podle ustanovení § 29 odst. 1 správního řádu přerušeno. V odůvodnění rozhodnutí bylo především uvedeno, že stěžovatel pobývá na území České republiky na vízum za účelem strpění pobytu podle ustanovení § 73 zákona o azylu ve znění tehdy účinném. Správní orgán vzal při rozhodnutí o přerušení řízení v úvahu i skutečnost, že stěžovatel podal dvě žaloby týkající se jeho pobytu v České republice a rozhodnutí v těchto věcech budou pro správní orgán závazná.

Dne 16. 7. 2001 podal stěžovatel podnět k pokračování v řízení o povolení trvalého pobytu, ve kterém uvedl, že nesouhlasí s přerušením řízení a naopak se domnívá, že jeho žádost o povolení trvalého pobytu podle zákona o pobytu cizinců nemá nic společného s jeho žádostí o udělení azylu. Jeho podnět nebyl shledán důvodným a přípisem ze dne 16. 8. 2001 mu bylo sděleno, že s ohledem na ustanovení § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců nelze v řízení pokračovat do té doby, než bude rozhodnuto o jeho žalobě ve věci udělení azylu.

Dne 15. 7. 2002 podal stěžovatel opět podnět k pokračování v řízení, v němž uvedl, že doložil všechny požadované náležitosti a byla ukončena veškerá soudní řízení, která správní orgán považoval za předběžné otázky. Zdůraznil také, že bylo ukončeno řízení ve věci jeho žádosti o udělení azylu. Dne 2. 8. 2002 nabylo právní moci rozhodnutí ministra vnitra ve věci stěžovatelovy žádosti o udělení azylu.

Oddělení cizinecké Policie v Mostě tak zaslalo dne 5. 8. 2002 stěžovateli výzvu k zaplacení správního poplatku v částce 1000 Kč, na kterou stěžovatel reagoval žádostí o osvobození od poplatku. Dne 26. 8. 2002 byl stěžovatel vyzván k doplnění své žádosti o povolení trvalého pobytu, a to předložením výpisu rejstříku trestů domovského státu.

Dne 27. 8. 2002 podal stěžovatel k Vrchnímu soudu v Praze žalobu proti zamítavému rozhodnutí ministra vnitra ve věci azylu. Po nabytí účinnosti s. ř. s. tato věc byla předána k vyřízení Krajskému soudu v Ústí nad Labem, který o ní rozhodl tak, že rozsudkem ze dne 30. 11. 2005 (spis. zn. 15 Az 260/2003) rozhodnutí ministra vnitra zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm vydalo Ministerstvo vnitra rozhodnutí ze dne 17. 10. 2006, kterým byla stěžovateli zamítnuta žádost o udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán pokračoval dnem 6. 11. 2006 ve správním řízení.

Dne 14. 11. 2006 správní orgán z úřední činnosti zjistil, že stěžovatel dne 6. 11. 2006 podal Krajskému soudu v Ústí nad Labem žalobu proti výše uvedenému rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 17. 10. 2006. Dne 15. 11. 2006 proto správní orgán podle ustanovení § 29 odst. 1 správního řádu přerušil řízení ve věci žádosti stěžovatele o povolení k trvalému pobytu. V odůvodnění uvedl, že podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany má odkladný účinek, a proto se stává v řízení o žádosti podle zákona o pobytu z důvodů uvedených v ustanovení § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců předběžnou otázkou ve smyslu § 40 odst. 1 správního řádu. Přezkum rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany soudem je tak v probíhajícím řízení o povolení k trvalému pobytu řízení o předběžné otázce.

V.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato není důvodná.

Ke stížní námitce podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud uvádí: Žalobou proti nečinnosti podle § 79 odst. 1 s. ř. s. se může ten, kdo bezvysledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k ochraně proti nečinnosti správního orgánu, domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Podle ustanovení § 81 s. ř. s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu. Jak zdejší soud již opakovaně vyslovil (například rozsudek ze dne 24. 6. 2004, č. j. 2 Ans 1/2004 - 64, publ. pod č. 670/2005 Sb. NSS) nelze prostřednictvím této žaloby dosáhnout vydání rozhodnutí nebo osvědčení o určitém obsahu. Žaloba proti nečinnosti správního orgánu předpokládá podle § 79 odst. 1 s. ř. s. nečinnost žalovaného při vydání rozhodnutí (o konkrétních právech a povinnostech) nebo osvědčení. Předpokladem žaloby je, že správní orgán má povinnost rozhodnout či osvědčení vydat. Jak již zdejší soud rovněž judikoval (viz rozsudek ze dne 20. 4. 2006, č. j. 6 Ans 2/2005 - 68, publ. pod č. 974/2006 Sb. NSS), žaloba na nečinnost je nedůvodná, pokud žalovaný správní orgán přerušil správní řízení, přičemž okolnosti, za nichž tak učinil, odpovídají požadavkům, které pro tento procesní postup předpisy o řízení před takovým orgánem stanoví (§ 29 odst. 1, § 40 odst. 1 správního řádu).

V projednávané věci je klíčové posouzení, zda žalovaný byl nečinný, tedy zda nevydal rozhodnutí v materiálním smyslu, přestože tak byl povinen učinit. Nejvyšší správní soud se proto v dané věci zabýval otázkou, zda Krajský soud v Ústí nad Labem postupoval v souladu se zákonem, když dospěl k závěru, že žalovaný nemohl o stěžovatelově žádosti o povolení trvalého pobytu rozhodnout, neboť ten byl v postavení žadatele o udělení azylu a zákon o pobytu cizinců se na něho nevztahoval.

Podle ustanovení § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců vyjímá tento zákon ze své působnosti mimo jiné ty cizince, kteří požádali Českou republiku o ochranu formou azylu, a azylanty, pokud tento zákon nebo zvláštní právní předpis nestanoví jinak. Kdo všechno spadá do výše uvedené kategorie cizinců, stanoví ustanovení § 2 odst. 3 zákona o azylu, podle kterého je cizinec, který požádal Českou republiku o ochranu formou azylu, žadatelem o udělení azylu. Postavení žadatele má po dobu správního řízení o udělení azylu a po dobu soudního řízení o žalobě proti rozhodnutí ministerstva podle zvláštního právního předpisu (soudního řádu správního).

Zdejší soud k tomu již vyslovil, že z uvedených ustanovení vyplývá, že cizinec má postavení žadatele o udělení azylu ode dne podání žádosti o udělení azylu až do doby, než je rozhodnuto o jeho žalobě proti zamítavému rozhodnutí ministerstva vnitra v jeho azylové věci; do té doby je také pod ochranou zákona o azylu a zároveň je vyňat z působnosti zákona o pobytu cizinců (vyjma ustanovení, na která odkazuje zvláštní právní předpis, zejména právě zákon o azylu, nebo pokud zákon o pobytu cizinců nestanoví něco jiného). Nejvyšší správní soud musí v dané věci poznamenat, že ustanovení § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců je součástí tohoto zákona právě s ohledem na zvláštní postavení osob, které žádají o ochranu formou azylu. Zákon o azylu, v jehož režimu se tyto osoby po dobu azylového řízení a řízení o žalobě nachází, jim totiž zajišťuje vyšší stupeň ochrany (viz rozsudek ze dne 15. 9. 2006, č. j. 2 Ans 7/2005 – 61, dostupný na www.nssoud.cz).

Postavení osob, které žádají o ochranu formou azylu, je specifické právě vzhledem k povaze azylového řízení, které má především zabezpečit mezinárodněprávní ochranu jednotlivců v nejkrajnějších životních situacích taxativně vymezených zákonem o azylu. Vyšším stupněm ochrany lze konkrétně rozumět například neprovedení správního vyhoštění, jestliže cizinec žádající o mezinárodní ochranu na území přichází přímo ze státu, kde mu hrozí pronásledování nebo vážná újma, a na území vstoupí nebo pobývá bez povolení a sám se bez prodlení přihlásí policii nebo ministerstvu a prokáže závažný důvod pro svůj neoprávněný vstup nebo pobyt. Rovněž v určitých případech zaniká platnost rozhodnutí o správním vyhoštění, je-li rozhodnutí, kterým se uděluje azyl nebo doplňková ochrana, platné po dobu rovnající se době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění pro omezení vstupu cizince na území. Toto zvláštní postavení zákonodárce podtrhl tím, že žadatel o udělení azylu je vyňat z působnosti zákona o pobytu cizinců (vyjma ustanovení, na která odkazuje zvláštní právní předpis, zejména právě zákon o azylu, nebo pokud zákon o pobytu cizinců nestanoví něco jiného). Institut trvalého pobytu je svou povahou poněkud odlišný, neboť zpravidla navazuje na předchozí nepřetržitý pobyt cizince na území České republiky a řeší situaci cizince z dlouhodobého hlediska (předpokládá, že se cizinec již na území „usídlil“). Cizinec s povolením k trvalému pobytu má postavení osoby dlouhodobě pobývající na území České republiky.

Předně proto lze přisvědčit stěžovateli v tom, že pobyt v režimu zákona o azylu a zákona o pobytu cizinců na území České republiky je možný přímo ze zákona, a to právě v těch případech, kdy zákon o azylu odkazuje na určitá ustanovení zákona o pobytu cizinců, anebo pokud zákon o pobytu cizinců stanoví něco jiného. To však není případ stěžovatele, neboť zákon o pobytu cizinců jej ze své působnosti jako žadatele o azyl vyjímá (§ 2 písm. a) a přitom nestanoví z hlediska žádosti o povolení k trvalému pobytu něco jiného. Nelze rovněž přehlédnout, že ani zákon o azylu v případě stěžovatele (jež podal žalobu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci zamítnutí jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany) neodkazuje na žádná ustanovení zákona o pobytu cizinců. Nelze se proto ztotožnit s názorem stěžovatele, že neexistuje ani jediný právní důvod k tvrzení žalovaného o tom, že stěžovatel nesmí coby žadatel o azyl podat žádost o udělení povolení k trvalému pobytu, a to právě proto, že zákonodárce tuto možnost nestanovil. Argument *a maiori ad minus* tak není případný, neboť z toho, že cizinec s povoleným trvalým pobytem podává žádost o azyl a po jejím podání i nadále zůstává cizincem s povoleným trvalým pobytem, nevyplývá logickou argumentací *a maiori ad minus* možnost žadatele o azyl žádat o povolení k trvalému pobytu.

Stěžovatel rovněž namítal, že v současné době má vízum za účelem strpení pobytu a krajský soud proto neoprávněně odmítl zkoumat, kterým zákonem se pobyt stěžovatele na území České republiky řídí. Z vyjádření žalovaného vyplynulo, že došlo k chybě

a oddělení cizinecké policie v Mostě nesprávně udělilo vízum za účelem strpění pobytu, i když mělo udělit vízum podle § 72 zákona o azylu za účelem řízení o udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud vyšel z premisy, že v řízení o žalobě podané dne 6. 11. 2006 se vízum za účelem strpění pobytu na území neposkytuje, když to se podle § 78 b odst. 1 zákona o azylu uděluje cizinci toliko po dobu řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany. Podle ustanovení § 78 b odst. 7 zákona o azylu platí, že postavení cizince pobývajícího na území České republiky s uděleným vízem za účelem strpění pobytu se řídí zákonem o pobytu cizinců, nestanoví-li zákon jinak. Toto ustanovení bylo původně uvedeno v odstavci pátém a k jeho doplnění do zákona došlo zákonem č. 350/2005 Sb. Nejvyšší správní soud zde podotýká, že i když stěžovateli bylo chybně uděleno výše uvedené vízum, stěžovatel je stále v postavení žadatele o azyl, neboť jeho žaloba má ze zákona vůči rozhodnutí Ministerstva vnitra odkladný účinek. Podstatné v dané věci je, že stěžovatel požádal Českou republiku o mezinárodní ochranu formou azylu a v době rozhodování krajského soudu nebylo rozhodnuto o jeho žalobě proti zamítavému rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu. Namítal – li proto stěžovatel, že krajský soud vycházel z nepravdivého zjištění, že mu nebylo uděleno vízum za účelem strpění pobytu, nelze než konstatovat, že v posuzované věci tato skutečnost nebyla pro výsledek řízení natolik relevantní, aby sama o sobě založila nezákonnost rozhodnutí krajského soudu.

Stěžovatel poukazoval na nález Ústavního soudu ze dne 15. 4. 2003, sp. zn. I. ÚS 752/02, a uváděl, že v jeho věci má být uplatněna zásada, že pokud došlo ke kolizi dvou právních norem, z nichž jedna základní právo chrání druhá jej ohrožuje, musí první norma převážet. Zdejší soud k tomu uvádí, že tato argumentace nedopadá na posuzovaný případ, neboť zde nedochází ke kolizi dvou právních norem.

Stěžovatel v kasační stížnosti rovněž uváděl, že nastalými průtahy ve správním řízení a jeho zcela nejistým postavením v tomto státě po dobu již 11 let z důvodu neschopnosti státu zákonem stanoveným způsobem vyřídit jeho žádost o azyl, je jeho rodina skládající se z českých státních občanů diskriminovaná z hlediska sociálního, protože stěžovatel nemůže pracovat ani podnikat, ani pobírat dávky sociální péče. V daném případě je třeba zdůraznit, že předmětem řízení u krajského soudu nebyl přezkum rozhodnutí, kterým byla stěžovateli zamítnuta žádost o udělení mezinárodní ochrany, nýbrž jím namítaná nečinnost správního orgánu, která však nebyla shledána.

Závěrem stěžovatel podotýkal, že pokud jde o vlastní projednání žaloby před krajským soudem, zmocněný zaměstnanec žalovaného jednal na základě zmocnění podle zákona č. 219/2000 Sb., avšak měl jednat na základě pověření podle § 21a odst. 1 písm. b) o. s. ř., nezbyvá než připomenout, že podle ustanovení § 33 odst. 6 s. ř. s. je-li účastníkem stát, jedná za něj ten, o němž to stanoví zvláštní zákon. Toto ustanovení v poznámce pod čarou odkazuje na § 7 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích. Za žalovaného tak v řízení před krajským soudem jednala řádně pověřená osoba.

Ustanovení § 81 odst. 2 s. ř. s. umožňuje soudu, aby uložil správnímu orgánu vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení, pokud je správní orgán nečinný, a stanovit k tomu přiměřenou lhůtu. Nečinností pak rozumíme situaci, kdy správní orgán nekoná, přestože mu to zákon ukládá. Jak ale vyplynulo z výše uvedeného, v daném případě byl stěžovatel žadatelem o udělení azylu a zákon o pobytu se na něho nevztahoval. Zákon tak neumožňoval žalovanému o žádosti rozhodnout. Krajský soud v Ústí nad Labem postupoval v souladu se zákonem, když žalobu stěžovatele v části, v níž se domáhal uložit

žalovanému povinnost končit správní řízení ve věci jeho žádosti o povolení k trvalému pobytu na území České republiky, zamítl jako nedůvodnou; svůj rozsudek krajský soud přezkoumatelným způsobem odůvodnil.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení, a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Krajský soud stěžovateli k jeho žádosti ustanovil zástupcem advokáta pro řízení o kasační stížnosti, náklady řízení v tomto případě hradí stát. Náklady spočívají v odměně za dva úkony právní služby v částce 4200 Kč,- [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a v náhradě hotových výdajů v částce 600 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů řízení ve výši 4800 Kč. Tato částka bude zaplacená z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce do 2 měsíců od právní moci rozsudku.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu